

Sy-II spěwał,
Pilnje džělať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnu
Napoľ mčeny
Lubosć ma;
Boh pak swěrnny
Přez spař mčeny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džělať
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok
Dušl daty,
Wotpěć ty.

Z njebjes man
Njeh čl khmaua
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Boh pada,
Wokřew čel
F.

Šerbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kłždu šobotu w Smolerjež knihcizšcžetni w Budyšcinje a je tam ša šchwěrtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž.

Sexagesima.

2. Sam. 12, 1—7.

Nětk traje žalosťna wójna hižom 19 měžazow a hišcže njeje žaneho kónza widžecž. Čim bóle pať čžerpimy pod hubjenstwom tuteho šrudneho čžaka, w čžim wjazny wutrobach wotuczi to praschenje: njeje tuta wójna pšhecžimo wšchemu rošumej? Zudy, kotrež dyrbjale w měrje hromadže žiwe bycž a jedny druhi na wyschšchi šthodžent kulturey posbėhnycž, pšchelowaju šwoju drohotnu krej a pala města a wšny a wupušcžaja krajinu a pšchihotuja šebi šchłodu, kotraž šo ženje njehodži šarunacž. Wluzojo, kotřiz šo ženje nejšku widželi a šebi ženje nejšku žaneje šchidwy čžinili, pytaja na wšcho mőžne waschnje šo moricž. Kelto šwjaštow lubosčje je šo rostorhala, kelto nadžijow a šboža je šo šanicžilo, kelto kežejazeho žiwjenja do roma šapadnylo, kelto budže hubjenych ša šwoje žyke dalšche žiwjenje pšches tutu wójnu! Njeje to najwjetšchi njerosum? Ale ně, my šchescžijenjo wěmy, šo je tež wójna grat w Božej ruzny, pšches kotryž wón šwoju radu wuwjedže, a šchtož čžini Boh, wšcho dobre je. Wny dyrbimy jenož na to kežšbowacž, šchto čže Boh pšches tutu wójnu dokonjecž. A našch džěšnišchi tekšć pokáže naš na to, šo čže Boh pšches tutu wójnu Nathanomu šlužbu nad nami a nad našchim ludom wuwjescž. Duž rošpominajmy šebi:

Raž Nathan Davitej, tak pšchidwola tuta wójna nam:

Ty šy tón muž.

1. Ty šy šo pšhecžimo Bohu pšchehřěškil.

2. Twoju dušchu pyta Boh.

3. Ty dyrbišć pokutu čžinicž a šo wobrocžicž.

Džiwuje bėšche Boh Davita wodžil a bohacže žohnowal. Wón, kiž bėšche jako hólz šadło šwojeho nana pašl, bėšche nětk š kralom nad Šraelom, město paštyřškeho kija džeržesche wón kralowšći šzeptat w rukomaj. Wichitkich njepšhecželow bėšche wón šbil a šwoje knješćtwo daloko roššchěrik. Jeho mjeno bėšche wšchudže snate a šlawne. Ražke pšcheměnenje bėšche šo w jeho žiwjenju štalo, kať wyšoko bėšche Boh jeho posbėhnył! Ale Davit bėšche ponižny wostal, wón wjedžesche, šo je wón pšches Božu hnadu, šchtož je. Wón prózowasche šo, Bohu šlužicž a po Božich pučach šhodžicž. Šdyž wjecžor na ššesche šwojeho hrodu šedžesche a pohłada na hwěšdy, kotrež lubosnje šo šwěcžachu, dha špomina wón na to, kať hnadnje je Boh jeho wodžil, a wón wša šwoju harfu a šaspěwa šhwalobny psalm. A hdyž hładasche na město, kotrež š jeho nohomaj ležesche, na šwój krašny hrod a na hrody mőžnych a bohatych, dha špomina wón na jednoru hětu teho šłuba, w kotrež Boža krašnosč bydlesche, a šłubi we šwojej wutrobje, Bohu temu šnjesej krašny tempel natwaricž. Šawěsčje Davit bėšche pobožny muž.

A tola je tež wón padnył, hłuboko padnył. Raž wu- hłada wón š ššechi šwojeho hroda Bethsebu, Uriašowu mandželšću. Ta bėšche mloda a rjana. A w jeho wutrobje wotuczi mőžne šle požadanje. Drie wěsčje je jeho šwědomje šahe warnowalo, ale wón jo wotpokafa

Njejšym ja s kralom? Nimam ja móz nad žiwjenjom a šmjerczu mojeho luda? Njeczinja wschitzny kralojo je žonami, sčtož šo jim lubi? A wón póšla k Bethsebie a da ju k šebi pschijesć. Hřeč bėsche dokonjany. A kaž pschezo czėri tež jeho hřeč k dalschim wjetšchim hřečham. Davit dyrbi šo psched Uriášom a psched zylým ludom bojecz. Nichtó nješmė šhonicz, sčto je wón czinił. Duž powoła wón Uriáša k šebi a rėczy p'checzelnijwe s nim: Kaž wėsch, mam straschnu wójnu wjesć. Ja trjebam khroblych mužom, kotřiz šo na wójnu wusteja. Duž dži a budz mój hejtman, ale bjet šo na khdžbu, hladaj šwoje žiwjenje. A Uriáš wschón wješelny nad tajkej kralowstej hnadu wsja list, kotřiz Davit jemu šobu da a khwata k wójšku. W listće pak stejese pišane: Postajće Uriáša do přėdka na to městno, hdžez ta bitwa najwjeticha je a wobrocze šo sady wot njeho, šo by sabity byl a wumrjel. A tak šo sta. Uriáš padny w bitwje. Nětk wsja Davit Bethsebu do šwojeho hroda a bėsche s nej živy w hřešnych wješelach. Nětk nješpėma wón wjazny Bohu pobožne khėrlušche. Na Boha bėsche wón zyle sabyl. Ale niz Bóh na njeho. Bóh sčele jemu Nathana a dawa jemu prajic: Ty šy tón muž, ty šy šo pschėhrėšchil pscheczivo twojemu Bohu.

Tež našch lud je Bóh bohacze zohnowal. Temu šo do wójny derje wjedzesche, khumschty a wėdomoscze, ratatstwo, industrija a wikowanje kėžejachu pola naš kaž hišcze ženje, a bohastwo bėsche wjetšche dylzi hdy prjedy. Ale tež našch lud bėsche na Boha sabyl. Tyšazy wo Boha njerodžachu a bėchu jeho se šwojeje wutroby a se šwojeho žiwjenja wuschmornyli, haj tyšazy wušmėwachu to šwjate. A tak rucze, kaž něchtó na Boha sadudze, dobywa šebi na nim hřeč móz. Tak bėchu tež w našchim ludu njelicžomni wschitko saczucze a pšnacze ja to, sčtož je dobre a šle, šhubili a bėchu w šjawnych hřečach živi. Kotřiz s našchim ludom derje mėnjachu, hladachu se staroscžemi do pschichoda: tak njemóže doitho dale hieč, hewak budze lud srały k sčazėnju. Dha wudyri wójna a psches nju pschivola Bóh našchemu ludu: Ty šy tón muž. Ty mėnišch, šo šy ty bjes winy na tutym krejrosleczu, a wėrno je, twój khėzor je šo se wschitkimi šwojimi mozami prózowal, mėr šdžerzecz; ale bjes winy nješy. Ty bėsche na mnje sabyl, duž dyrbyu tebe na mnje dopomnicz, ty njechasche na mnje pošluchacz, tež dyrbyu s tobu rėczecz, šo mje šlyšchisch, ty šy šo pscheczivo mi pschėhrėšchil, duž dyrbyu tebe khostacz, šo ty k pšnaczu twojeho hřečneho sčazėnja pschindžesch. Ty šy tón muž.

A tež tebe, luby czitarjo, je Bóh bohacze zohnowal we twojim domje a powoľanju. Ty mješese, sčtož k žiwjenju potrebášch a bėsche tak šbožomny se šwojimi lubyimi živy. Ale nješese tež ty na twojeho Boha sabyl? Ty nješluschese k šazpiwarjam Božeho šłowa, ale nješese šnano tvoje kšesczianstwo šwontowne waschnje? Ty lubowasche twoju mandželšku, tvoje džėczy, ale sčto ty nad nimi masch, kajki džak bėsche ty Bohu ša tvoje domjaze šbože winojty, to ty njewjedzesche a njewopomni? A nješy tež ty husto do hřeča šapadnył a šy šo s tym šmėrowal, šo wschak nichtó niczo wo tym njewė, a na Boha nješy myšłil? Dha pschivola Bóh tebi psches tu wójnu: Ty šy tón muž, ta žona, ty šy šo pscheczivo mi pschėhrėšchil, tehodla sčelu ja na tebe nětk staroscze a šrudobu, šo by pšnal, kak s tobu stej a šo na mnje dopomnił. Nathanomu šlužbu chze Bóh psches tutu wójnu nad nami dokonjecz.

Wón pyta našchu duschu. W Jerusaleme bėsche profeta s mjenom Nathan. Temu šjewi Bóh, sčto bėsche kral Davit czinił a sčele jeho k njemu, šo by jeho na hřeč pokasal. Pošluschny podawa wón šo do kralowšeho hroda a štupi psched krala. Hacz drje njeje šwėdomje we wutrobje Davita wotuczilo? Hacz drje njeje wón šo praschal: Sčto chze tutón muž? Budze wón mje s wótrymi šłowami mojeho hřeča dla khostacz? Ale Nathan to njeczini. Wón powjeda kralej podawł, kotřiz bėsche šo psched krotkim stal. „Mój kralo“, tak wón šapocznye, „we twojim kraju bydli bohaty muž, wón ma wjele pjenjes, a wulke šadla a móže šebi wschitko pschecz, sčtož šebi jeho wutroba požada. Jeho šušod pak je khudy, jara khudy a ma jeniczku womecziczk, kotraž je jeho zyle šbože. Tež pschindze k bohatemu pscheczil na wopyt, wón dyrbi jemu wobjed pschihotowacz. Ale wot šwojich wozow njecha wón žanu šarėšacz. Duž rubi wón womecziczk khudeho a šarėša ju. Šraj, mój kralo, kajke khostanje je tutón muž šebi šašlužil?“ Nutrnje je kral Davit pschipošluchal. Ale nětk roshněma wón šo a wola: „Tak wėrno, hacz tón šnjes živy je, tón muž je džėczo šmjercze, kiž to czinił je.“ Duž pošbėhnje Nathan šwoju ruku, a hlada kralej do woczom a praji s khutnym hłošom: „Ty šy tón muž.“ Zyle czicho bu wó štwje. Šenož duscha Davita rėczy a czuje: Bóh rėczy šo mnu a pyta mje.

Tak pyta Bóh psches tutu wójnu tež našch lud. Wón naš khosta, ale psches to khostanje chze wón našch lud šebi dobycz. Wón ma wėscze s nim hišcze wulke wėžny prjodł, tehodla prózuje wón šo tak jara wo njón, tehodla rėczy wón tak khutnje a móžnje s nim. Budze našch lud šo namafacz a dobycz dacz?

Tak pyta Bóh nětk tež twoju duschu, luby czitarjo, hdyž tebe domapnta se staroscžemi a se šrudobu. Wón nima špodobanje na šmjerczi, to je na šatamanštwje hřešchnita, wón chze, šo njeby ty šhubjenny byl, ale wėczne žiwjenje mėł. Njehasch ty na jeho hłoš pošluchacz. D czin pokutu a wobrocz šo!

Kak je Davit Nathanowe přėdowanje horjewšal? Wschelake myšle šu wėscze psches jeho duschu šchle. Ššnano je wón šo najprjedy roshněwal a je pschi šebi prajil: sčto šwazi šebi tutón muž? Ja šym s kralom. Nichtó nima pravo, mi něšto prajic. Nichtó, wopravodze nichtó? Sčto dha je tebe krala sčinił? Bóh, tón wschėhomóžny šwjaty Bóh, na kotrehož šy ty sabyl, pscheczivo kotremuž šy šo pschėhrėšchil, kotrehož šud šy šebi šašlužil. Jeho twjerda wutroba šo smjehcz a s naštróženej pokutnej wutrobu wušnaje wón: Ja šym šo na tym šnjesu pschėhrėšchil. A Bóh je jemu hnadny. Nathan móže jemu pschipowjedacz: Tón šnjes je tež twój hřeč prjecz wsal, ty njetrjebášch wumrjecz.

A našch lud, a ty? sčto budze tuta wójna pola tebe dokonjecz? Jako wójna wudyri, dha džėsche našch lud do šo a ponižowa šo psched Bohom a pytasche pola njeho hnadu a pomoz. Ale nětk? D šo by wopomnił, sčto k jeho mėrej šo hodzi, šo móže Bóh šo šmilicž a šašo mėr dacz w našchim kraju. A ty, luby czitarjo, o daj šo pošpocz a napominacz, czin pokutu a wobrocz šo. Šdyž tuta wójna pola tebe tošame dokonja, sčtož Nathan pola Davita, dha budze tutón šrudny czaš ša tebe žorłto wėczneho šboža. To daj Bóh! Šamjen.

Jendzelska pobožnosť.

(Potraczowanie i czišła 6.)

Snata wěz je, so Jendzelszenjo njedzelu lěpje šwjecza, dnyli wulki džěl luda pola naš. Šnyz a domoj wošycz, w hnoju džě-
 łacz a woracz, bėrny šbėracz a drjewo rěšacz, šchaty wupoměšecz.
 to šu Jendzelszanej wohidne a hanibne džěła. Šswjaty džėn
 w jeho kraju tajke něšcto njewidziš, tehdy jeho namakajš
 domach abo na wufhodzowanju, w zyrkwi abo w nělajšej šhroma-
 dzisnje, a byla ta tež na hašy. Wulki džěl luda je zyrkwinszy
 smyšleny a šo i tajkim smyšlenjom tež rad widžecz da. Dofelž
 kraj te jara wšhelake zyrkwje njepodpjera, dyrbi kóždy šam czim
 wjazy pschinoschowacz. Potom je husto došcž pschi dawanju tak,
 šo czim wjetšchi pschinosch, czim wjetšcha czešcž, niz Boža, ale
 šamšna, kaž nėhdy pola šarisejom.

Kaž je w našchim šalskim kraju lutherška zyrkej ta hłowna abo
 krajna, tak ma tež jendzelska šwoju hłownu abo krajnu zyrkej, ta
 rěła biskopska a ma wjele podobnošcže i katholickej. Š njej šo
 wošebny lud džerzi. Tehodla šo tam Bože domy nadeńdu, kiž
 šo psches njemóžnje wulku pychu runje tak wufnamjenja, kaž ju
 wopytowazy lud. Šsomot a žida, škote rjeczajš, pjeršchczenje
 i drohimi, blyškajšimi kamjenjemi, wšcho, šchtož šamožitocž psche-
 radži, to šo tu pošafuje; šo pak je cžlowjek pschod Bohom šhudy
 hrěšnik, to šo tu nješaczuma.

Šobla biskopskeje zyrkwje wobšteji w Jendzelskej šyla wėry-
 wufnacžow. Šich šobustawy rěłaja dissenters, to je pscheložene:
 h i n a k i m y š l e n i (ludžo, kóž lutheršy, katholicšy, methodistojo,
 irwingarjo, baptistojo, kwakarjo, mormonojo, puritanojo a t. d.).
 Škóžde wufnacže ma prawo, šebi w kraju zyrkwje twaricž a šdžer-
 žecž, ale ša šwoje pjenješy; štat nicžo k temu njepšchidawa.

Šso wě, šo mašch mjės ludom tež došcž tajkich, kotřiž wo
 žanu zyrkej njerodža a i wonka njeje wostanu. Tajkim šo wonka
 na hašach a torhošchcžach wot duchownych nělajšeje šekty přėduje.
 Šam by šo džiwno šdało, by-li na pschiklad cžlowjek pschi pucžu,
 po kotrymž šyla ludži i šabriti pschińdže, šo štipil a špėwacz abo
 přėdowacz šapocžak. Tu by cžišchcžėnža, hara, wufmėchowanje na-
 štało, a přėdarja bychu bėrny wotwjedli. Niz tak w jendzelskim mēšcže.
 Šam nėlajši pošastanu a pošluchaja, nėlajši wostanu a šobu špė-
 waju, drusy hnydom šwoje pucže du, ale wufmėchowanje tajkeho
 šnutsowneho mišionštwu šo nještanje, pschetož ludžo šu na to
 pschuwucženi. Šněkotre nabožne towarštwu šu jara džělawe, jich
 přozowanja šamo do našchich mēštow došahaju, a wšhelake
 jendzelske šhėrluški a hłošy šo tež pola naš špėwaju.

Kaž wo zyrkwje, tak šo jendzelska wufchnošcž tež wo roš-
 wucžowanje w nabožinje nještara. Šono šo tehodla w šchulach
 nještawa, ale w zyrkwi, w džěczazych Božich škuzbach. Šchtóž
 je jow škomdži, bješ nabožiny wostawa. Šo pak šo husto nje-
 štanje, pschetož wot kóždeho šo žada, šo ma wėru, njech je šajš-
 kul. Šonfirmazija na wėšty cžaj šwajšana njeje, a duž šo
 druhdy hake pošdže štanje, je-li niz do kwaka, dha po nim, a tež
 niz tak šwjatocžnje, kaž pola naš. Š nastupanju žėntwy šo
 džěcži štaršheju pschezo wo radu njeprašheju. Šo wšchal našche
 džěcži husto došcž tež njecžinja, ale džiwacz šo dyrbimy, šo šo
 w Jendzelskej woženja bješ wjedženja štaršheju. Šak pschińdže,
 šo šyn, kiž je šakšuzbu namakal, šebi hospodu wotnaja, šo woženi
 a potom domoj pschischedišchi nanaj a macžeri powjedži: „Ša nėlko
 wjazy k wobjedu njepšchidnu, šym šo džėnša woženik.“

(Pschichodnje dale.)

Šetkanje Bože we wulkej wójnje.

(Potraczowanie.)

Š pišmje i Parisa i „Corriera della Sera“ šo wot špišaczela
 Maurice Borrès wopišuje, tak nēmški wojak wot franzowškich

kulcow šranjeny šrijedža dweju šělneju hrėbjow ležo wosta a,
 hdyž škóncžnje pomoz pschińdže, wumrje. Šola njeho bėšche do
 jeho džėnika pišane w tych wotomiknjenjach, hdyž mēšesche wėdo-
 mje: „Šdyž je Boža wola, budž jemu moje pošlednje štrowjenje.
 Šranzowška kulka je mje pschi kolenu šranila, hdyž na štraži
 štejach a ja šo wjazy hibacz njemóžu. Ša wotach šo k Bohu, šo
 by mi pomoz pošklat. Šacz dotal žana pschisčła njeje, ale ja
 wostanu Bohu pošdaty a pschewinu njescžėpliwocž, dofelž jo
 dołho wjazy šnjescž njemóžu. Šotom budu šašo w domišnje pola
 bratrow mojeho rjaneho wótžneho kraja a my móžemy šebi šašo
 ruzy škóczicž wšche šlėbornych a křštalownych brjohow. — Ša
 šašowohladanje tudy na šemi abo horkach w njebjėšach.

* * *

Š czežkej wutrobu pschinješy wam powješcž, šo je wašch luby
 šyn na polu czešcže šmjercž ša wótžny kraj wumrjel. Šeho
 pschėdštajennyh, towaršchow trjechi czežto jeho minjenje. Šon
 bėšche kompaniji pschiklad najšwėrnischo dopjelnjeneje pschisčłuš-
 noscže. Š ranu na nošy wosta hišchcže dwaj dnjej a nožy
 w šělnej hrėbi, štajnje šwojich ludži wubudžujo, to czežke štej-
 nišchcžo džeržecž, hacž jeho druha kulka i našcheje šrijedžiny wša.
 Šonž augusta bėšche, jako šo njedzelu rano wozazy modlachu. Šo
 widžo, wón praji, šo budže pošodnju pošnu Božu škuzbu džeržecž.
 Špošodnju w 3 hodžinach šo šapocža: ofšjėrojo, pošwyschzy a
 wozazy bėchu pschitomni, jako wón pod šrimanjom kanonow Bože
 šłowo pschipowjedajche. Šněkotre mu wozakej šo šylšy psches liza
 ronjachu, a wšchizy bėchu hłuboko hnučži.

(Šišt šeldwebła na štaršchich ewangelskeho mlodeho
 duchowneho.)

Šchtóž cže nuts, njech šhwata!

Š jenny i murjeni wobtwjerđženny mēšcže, tak cžitach
 w jennyh štaršch knihach, buchu štajnje wjecžor w 9 hodžinach
 wrota šamkane. Šchtóž tu do teho cžajša njebė, njebu nuts
 pušchcženy. Šwótnikej wšchal jara k wutrobje džělšche, hdyž
 dyrbjachu husto ludžo, kotřiž jeno mašu šhwilku pschepošdže pschiń-
 džechu, pschod wrotami pod hokym njebjom pschenozowacz; tola,
 wón mēšesche twjerdu pschifasnju, po džewjecžich nikoho wjazy
 nuts pušchcžicž.

Šak šhodžesche tón wótnik štajnje do džewjecžich kóždy wjecžor
 daloki pucž i mēšta won, šatrubi na šwoju trubu a wotajche
 wóšije: „Šchtóž cže nuts, njech šhwata!“ Šněkotryžkuli, kotryž bė
 na pucžu, šo šhraba k špėšchischemu štupanju, hdyž wón tamne
 wolanje wufšyšcha, a pschińdže hišchcže pschod šamknjenjom wrotow
 do mēšta. Šswėrnny wótnik mēšesche potom štajnje šwoje wješele,
 hdyž jedyn abo wjazy cžlowjekow psches jeho wolanje hišchcže
 hoshpodliwu domišnu došcžeže.

Šjedyrbjato to, luby cžitarjo, namokwjenje ša tebe bycž: Šchtóž
 cže nuts do wēcžneje domišny, tón njech šhwata? F.

Šrėch a hnada.

Nicžo hóle njecžišchcži hacž njewodaty dołh. Šješ wodacža
 hrėchow šu našchej dušchi šchidka šlemjene. Šy nimamy mēra;
 nam pošrachuje šwėtko, trošcht a džěczaza dowėra k Bohu, my
 šmy hubjeni a šłabi. Šchtóž pak i pošiznej wutrobu pschi
 šhryštušwu wodacže šwojich hrėchow pyta a namaka, tón njetrjeba
 dale škoržicž: Ša šym šłaby! Še študnje Božeje hnady šo nam
 žiwjenške mozy wuliwoju. Šak šo tola poškóžena, hrėšchna
 wutroba šhrobli, hdyž nad nej rěła: Š mojej hnadže šo nad
 tobu šmilu! Šak dušcha wšta, hdyž móžu wufnacž: Š Wosy
 mam prawdu a móž! Šotom horje lecži kaž i worjołymaj
 šchidkomaj. Šod šchizom na Golgatha doštanjeny i wodacžom

tež dobyče nad hrěchom a swobodu wot hrěcha. Průzujmy šo, šo bychmy w Zionje bydli a w žiwym towařtwje s Jeſuſom woſtali. Šchtōž we nim woſtanje, tōn njehrěſchi.

Luther piſche: Maš čžert ke mni rjeſny: „Měrcžino, ty šy wulki hrěſchnik a budžeſch ſatamany.“ — „Stoj, stoj!“ ja wotmol-wich, „pſchezo jene po druhim. Ša šym wulki hrěſchnik, to je wěrnō, hačžrunje ty žaneho prawa nimaſch, mi to poroſowacž. Ale ja jo pſchidam, a ſchto nětko?“ — „Potom budžeſch ſata-many.“ — „To s teho njeſlěduje. Wěrnō je, šo šym wulki hrěſchnik, ale piſkane ſteji: Jeſuſ je pſchichoł, hrěſchnikow ſbōžnych čžinicž, tohodla budu ſbōžny. A nětk dži šwōj pucž!“ Takle čžerta ſbich s jeho ſamſnym mjecžom, a wōn mjerſaty woteńdže, dofelž mje njebē s tym čžihnyčž mohł, šo mje hrěſchnika mjeno-waſche.

J. K.

Wumjeńkar

abo

Šdžež ma wlohu, tam roježe.

Powjedańčžko ſa lud,
po němſtim wobdžělane wot dra. Pſula.

(5. pokračowanje.)

To lěcžo a hiſcže wjele lěczom šo takle pſhecžini. Šdžž Měrcžina pſchińdže, hđžež džełō na poli pſcheſtawa, woſtajeſche wona te džečži domach pola ſtarſchich, kiž mōža šo potom ſašo ſami ſa nje ſtaracž. Ša to pał šo lěto wot lěta ſtari kōždy tydžeń dwōjžy ſkhađžowachu.

Šako lětko ſašo ſapocžachu, wuprajichu šwoje wjeſele, šo dha tu Měrcžina ſašo je, šo šu hižom dołho ſa tym žadali. Mjeběchu pał tjo abo ſchtyrjo, ale keltož jich do jſtwy džeſche, kħudži a bohacži. Nowe přėdowanja a nowe powjedańčžka, njedawno wu-date, běchu tu ſymu jich woſſchewjenje a wjeſele, a nowiny šo tež pilnje čžitachu. Woni kōždy po šwojim ſamoženju ſkadowachu, šo mohło šo nětko abo k lětu něſchto wjažy knihow kupicž. Šchtož bē pſhecžitane, to šo šwěru khowaſche jašo pſchinoschł ſa pſchichodnu wjeſnu knihownju. Šo pał bychu wot praweho žōrka prawdy a mudroſče njewoteſchli, bu na jenym dnju kōždy ras njedžełſte ſeženje a na druhim epiſtola pſhecžitana, přjedy hačž něſchto hinaſche ſapocžinachu.

To běchu kraſne wjecžory ſa tych měrných ludži. Mjeſ nimi njebēſche žana ſyma; ſyma bu jim nalěcžo. Do ſtarych ſdowkow ſtupaſche nowa mjeha ſa ſnutſtowných čžlowjekow. Woni šo ſelenjachu a kēžejachu w pobožnej modlitwje a we wutrobnej dobročžiwocžej mjeſ šobu; woni njebechu płody w pomozy, ſmil-noſčži a ſjednanju.

Mjeje pał žana woſada, hđžež bychu roſkory njebyłe, njech šu ſapſchifryte, abo njech ſjawnje pſched wocžomaj leža. Něotra-žkuli ſtara roſkora bu ſačžitana, a s najmjeńſcha jedyn wopimž bu ſtrōſby čžitany. Wo wšy bēſche ſchemz, kiž nimale žadyn wjecžor domach njewoſta. Wōn bē do ſchleńčžki a kħartow tał ſawjaſnył, šo, hđyž dha šo po połnozny domoj pſchichmata, tež wo ſnje wo žokdžach a ranžy rēčžeſche, kaž jehō žona něhdy s wjele ſylſami knjeſej duchownemu ſkoržeſche. Šeho žona bē jemu tał dołho dobre ſłowa dawala, hačž dha ſebi pſchedewſa, tež k Michałej pohladacž hieč. Tudy šo jemu kħětro ſpodobasche; wōn pocža ſtajnje kħodžicž a dohlada šo, šo je něſchto lēpſche na ſwēcže dylłi palenz, kħarty a huſlowanje. Ma ſſecže lěto bēſche šo šwojeho njekničžomneho žiwjenja žyle woſtajik. Žona a džečži běchu kaž w njebjeſach, šo mējachu nětko muža a nana.

W pōſtnym čžaku teho miłoſtneho lěta, jašo bē ſad w pinžach hižom žadny, jedyn džeń na ſmėřkach ſchewžowa k Marji pſchińdže a jej ſchōržuch rjaných kruſchwow pſchinjeſe s tymi ſłowami: „Ša

drje wēm, šo jich wy tež hiſcže macže; ale wy dyrbicže je tola wſacž, dofelž šym je ſa waſ khowala jašo džał ſa mojeho muža.“ —

Šdžž bē kniha pſhecžitana, běchu kōždy ras nětkoſi, kiž chžychu ju šobu domoj wſacž a šwojim ſwōjſbam pſhecžitowacž. Maj-ſtarſchi wot nich ju najpřjedy doſtawasche.

Ani ſyma, ani deſchčž, ani błoto Michałowých hoſčži wot wo-pytanki njewotdžeržowasche. Ša to pał šo tež Marja pſchezo ſa duſchnu čžoplu ſtwu ſtarasche. Woſoko džeſacžich bu kōžy čžinjeny, a potom naſchi towařſchojo — pod roſpowjedanjom teho, ſchtož běchu ſklyſcheli — po wšy dele ſtupachu abo pluſkachu nimo Šandrijowých woknow, kotryž derje wjedžeſche, s wotkal džeču.

Wěto wot lěta ſtary Michał ſwojej wšy pſchezo wažniſchi bywasche. Džečžom bēſche wōn džeđ, ſtarym dobry wobhladniwy pſhecžel, młodemu ludej tōn muž, pſched kotrymž šo ſtrachowachu, pſched kotrymž lōſy žorty womjeltnychu, pſched kotrymž šo ſkaſa-nje a bēhanje do mērneho ſtupanja pſchemobrocžeſche, pſched kotrymž buchu čžapki (mēžy) ſežahowane. Anjeſ duchowny jehō šwojeho „lubeho pomoznika“ mjenowasche.

Šdžež šo Šandrij s někim trjechi, tam tež dyrbjeſche s wjeſcha Michałowu kħwalbu ſklyſchecž. Kunjež jehō ničto wjažy ſe ſłowami njeſchčžipaſche, dha jehō tola we wutrobje ſchčžipaſche, šo wſchitžy teho tał lubowachu a čžeſežachu, kotrehož bē wōn s domu a kħlěba wuhnał.

(Pſchichodnje dale.)

Wſhelake s bliſka a s daloka.

* My tny, kotřiž šu wot teho potrjecheni, na to kēžbliwných čžinimy, šo niž jeno čži, kotrychž lubi šu jecži, na přōſtwu šwoju wojeřſtu mšdu doſtanu, ale tež čži, kotrychž lubi šu šo ſhubili. A temu je nuſne, šo je tōn jaty abo ſhubjenty s podpjerarjom ſwojich był. Šola mandžełſkich doſahnje ſa dopoſajanje potreb-noſče wobkħwědčenje gmejnſkeho pſchedſtejczerja, šo žona wojeřſtu ſwōjbnu podpjeru doſtanye. Přōſtwa ma šo pōſkacž na połkad-niſtwa (Kaſſenverwaltung) kompagnije, pola kotrejež je jaty abo ſhubjenty ſtejał.

* W Tſingtau pſchebywa pſchezo hiſcže jašo wot Japanſkich ſajaty, pſches šwoje dnjowe kopjeno wo woblehńjenju Tſingtaua ſnaty wōdžeť tamneho Barlinſkeho němſkeho miſionſtwa. Pſched krotkim wot njeho pōſłany liſt da nam do ſmyſhlenja narańſcheje Miſiſteje pohladacž. Wōn piſche: „Wětny džeń wobſadženja Tſing-taua šo ſmėrom miny. Někotre dny přjedy ſmy rowy padnjentých ryczerjow pſchili. Tež bēſche někotry dny přjedy teho wot palasta gouverneura Banzia wolanje japanſkich wyſchtow ſklyſchecž. Ša přėdowach mojim Čhineſam wo ewangeliu teho dnja: »Dajče kħěžorej, ſchtož je kħěžorowe, a Bohu, ſchtož je Bože.« Pſches žyly čhineſki lud dže to pſhecže, šo by Němſka dobyła. Kaž šym ſklyſchał, je tež w Indiſkej tał. Šeno čžėmne powjeſče pſchi-kħadžeju s połnoznej Indiſkeje pſches daloke nawjecžorne provinžy wo tym, šo šo tež w Indiſkej pſhecžiwō ſendžełſkej hiba. Ša ſebi myſlu, šo mēr hiſcže bliſko njeje; ale wōn pſchińdže, a nowy čžaſ, tež ſa miſionſtwa, ſkħadža, nowy ſwět šo ſbēha s kħwě a roſpadantow, a my budžemy šo jemu hiſcže džaťowacž, šo je naſcheho woblicža pomoz a naſch Bōh. Šdžž wſchėdnje jendžełſte nowiny narańſcheje Miſiſteje hñėwne piſaja, šo Čhineſojo ſe ſwojim čžucžom na boku Němſkeje ſteja wot najwſchſcheho hačž k najnižſchemu, leži w tym tež pſchipoſnacže němſkeho miſionſtwa.“

Samolwity redaktor: J. Gōłō. Šoburedaktor: J. A. Kapleř.

Čžiſchčžet a nakładnik: M. Smoleř.